

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
Studentii plătesc pe jumătate
 Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet
 Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
 Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre contra-inscrieri (contre-lettres) sau actele secrete care modifică un act public (art. 1175 Cod. civ.), de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. I: *Alexandru Codrescu cu Paulina Calotescu, Floarea Pascal și N. Pascal.*

Idem, s. II: *Eleonora Valy cu Prima societate de credit funciar român.*

Curtea de apel București, s. I: *Adolf Kruc cu Iosef Kruc și judecătorul sindic al falimentului Iosef Kruc.*

Tribunalul județului Ilfov, s. I: *Ministerul public și N. Bran cu Ignatz, Hertz.*

Despre contra-inscrisuri (contre-lettres) ⁽¹⁾ sau actele secrete care modifică un act public (art. 1175 C. civ.)

Cu ocasiunea actului autentic, legiuitorul presintă teoria contra-inscrisurilor, despre care el se ocupă numai într'un singur text. «Actul secret care modifică un act public, ȳice art. 1175 din Codul civil, nu poate avea putere de cât între părțile contractante și succesorii lor universal; un asemenea act nu poate avea nici un efect în contra altor persoane». Acest text ar fi fost mult mai bine la locul lui, dacă ar fi venit imediat după art. 973, căci el se referă la efectul convențiilor în privința celor de al treilea ⁽²⁾.

Prin contra-inscris (contre-lettre), se înțelege *lato sensu* ori ce act care modifică alt act (cpr. art. 1229, 1230 C. civ.). Într'un sens mai restrâns însă, prin contra-inscris se înțelege un act

⁽¹⁾ Actele publice fiind numite altă dată *lettres (lettres royaux, lettres patentes, lettres de révision, de rescision, etc.)*, și modificările sau schimbările fiind în genere aduse actelor publice, aceste modificări au fost numite în Franța *contre-lettres*. Cpr. Répert. Sirey, *Contre-lettre*, 6. Aubry et Rau, VIII, § 756, p. 263, nota 1. Art. 1319 din Codul italian întrebunțează expresiunea *contra-declarație*.

⁽²⁾ Cpr. Larombière, IV, art. 1321, No. 5. Aubry et Rau, VIII, § 756 bis, p. 263, nota 2.

menit a rămănea secret ⁽³⁾ între părți, care modifică în totul sau în parte dispozițiile unui act aparent, fie el autentic sau sub semnătură privată. Exemplu: Pentru a frustra pe creditorii mei, prin un act autentic și transcris îți vând imobilul meu, singura avere ce posed; prin un act secret recunoaștem însă că această vânzare nu este serioasă și că, în realitate, tot eu am ramas proprietarul susdisului imobil. Alt exemplu: Voind a desmoșteni pe moștenitorii mei rezervatari, prin un act aparent îți vând toată averea mea; prin un act secret, despre care numai noi avem cunoștință, îți remit prețul vânzării ce'mi ai nimerat în realitate, etc. În aceste casuri, și în altele de asemenea natură, actul secret care modifică o convenție aparentă își va produce efectele sale între părțile contractante și moștenitorii lor universal, de și el are de obiect de a ascunde o simulație, adevă un act necinstit în sine, pentru că este de principiu că simulația întrebunțată de părți spre a ascunde sub o falsă aparență ceea ce ele au voit să facă în realitate, nu este în genere o cauză de nulitate de câte ori obiectul ei este licit ⁽⁴⁾.

Contra-inscrisul, fie că el ar fi încheiat prin un act sub semnătură privată, având sau neavând dată certă, fie chiar prin un act autentic ⁽⁵⁾, nu poate însă avea nici un efect în contra altor per-

⁽³⁾ Contra-inscrisul fiind menit a rămănea secret, cele mai multe ori va fi încheiat prin un act sub semnătură privată, car nu prin un act autentic. De câte ori părțile au recurs la forma actelor sub semnătură privată, se înțelege că contra-inscrisul va fi supus formalităților dublului și bunului și aprobat (art. 1179, 1180). Cpr. Larombière, *loco cit.*, No. 12. Demolombe, XXIX, 320. Duranton, XIII, 106, 107. Pand. fr., V° *Contre-lettre*, 38.

⁽⁴⁾ Cpr. Cas. fr. Sirey, 94. 1. 78. D. P. 92. 1. 151. Planiol, II, 1246. Aubry et Rau, I, § 35, p. 175 (ed. a 5-a). Demolombe, XXIV, 370. Larombière, I, art. 1132, No. 8. Laurent, XII, 303 și XVI, 122.

⁽⁵⁾ Cpr. Répert. Sirey, *Contre-lettre*, 10, 34. 35. Aubry et Rau, VIII, § 756 bis, p. 263. nota 2. Demolombe, XXIX, 318, 319. Bonnier, 513. Laurent, XIX, 191. Fuzier-Herman, III, art. 1321, No. 45. Massé-Vergé, III, § 589, p. 497, nota 20, și toți autorii.

soane, adică în contra terților, în privința cărora convenția constatată prin actul aparent va fi executată în totul, pentru că ei necunoscând de cât actul aparent, au pus temeiul pe dânsul și au contractat în vederea lui⁽⁶⁾. Aceasta nu este de cât aplicarea principiului că convențiile n'au efect de cât între părțile contractante (art. 973).

Astfel, dacă presupunem că am vândut lui A un imobil al meu, declarând apoi prin un act secret că vânzarea nu este reală, ci numai aparentă sau simulată, și că A a ipotecat acest imobil lui B, nu voi putea opune creditorului ipotecar actul secret dintre mine și cumpărătorul A, care a modificat convenția noastră primitivă, și ipoteca sa va fi bună, cu toate că eu n'am încetat nici o dată de a fi proprietarul acelui imobil⁽⁷⁾.

Prin terții trebuie să înțelegem, în specie, toți acei care neluând parte la contra-inscris, au interes a invoca dispozițiile actului aparent și simulat spre a păstra intacte drepturile ce țin de la părțile contractante. Astfel, reprezentanții cu titlu particular, precum ar fi, de exemplu, un al doilea dobânditor al imobilului înstrăinat în mod simulat și creditorii ipotecari sau chirografari ai părților sunt terții și nu pot să vadă drepturile lor nimicite prin efectul unui contra-inscris despre care ei nu au nici o cunoștință. «Considerând, dice Curtea noastră supremă, că art. 1175 C. civ., care prescrie că actul secret ce modifică un act public nu poate avea putere de cât între părțile contractante și succesorii lor universalii; un asemenea act nu poate avea nici un efect în privința altor persoane; considerând că din cuvintele *altor persoane*, întrebuițate de legiuitor în opoziție cu părțile contractante și succesorii lor universalii, reesă învederat că, în materie de contra-inscrisuri (acte secrete), el consideră ca terții persoane și pe creditorii chirografari ai părților între care s'a făcut actul secret, fără a se distinge dacă acest act a dobândit sau nu o dată certă. Și în adevăr, însuș spiritul legii confirmă această interpretare, căci ea are de scop, când

declară actele secrete fără nici un efect față cu cei de al treilea, de a garanta pe aceștia de fraudele ce părțile contractante ar putea să comită în prejudiciul lor prin mijlocul unor asemenea acte; că, de altminterlea, de și creditorii sunt reprezentați prin debitorul lor, aceasta însă nu poate avea loc când e vorba de niște convențiuni, care ținând a le sustrage o parte din patrimoniul acestui debitor, sunt bănuite de fraudă în privința lor, etc.»⁽⁸⁾.

Cu toate acestea, chestiunea este controversată și, după un alt sistem, se susține că creditorii nu sunt terții de cât atunci când exercită drepturile lor în virtutea dreptului de gagiu ce au asupra bunurilor debitorului lor (art. 1718, 1719), ear nu și atunci când ei exercită drepturile debitorului lor în baza art. 974, căci, în acest din urmă caz, ei ar înceta de a fi terții spre a deveni reprezentanții debitorului, așa că contra-inscrisul subscris de acest din urmă le-ar fi oposabil⁽⁹⁾.

Cât pentru moștenitorii legitimi ai părților, succesorii lor neregulați, legatarii sau donatarii universalii ori cu titlu universal, ei nu mai sunt terții, ci se consideră din contra că au luat parte la contra-inscris prin autorul lor, de și ei nu l'au subsemnat. De aceea, art. 1175 dispune că actul secret care modifică un alt act, nu poate avea efect de cât între părțile contractante și succesorii lor universalii⁽¹⁰⁾, expresiuni care nu figurează în textul corespunzător francez (1321), ci numai în art. 1319 din Codul italian.

Când am ținut că contra-inscrisurile nu pot avea nici un efect în contra celor de al treilea, am presupus, bine înțeles, că ei sunt de bună credință și nu au nici o idee despre actul secret care modifică un act anterior, căci acest act le-ar fi oposabil, dacă ei aveau cunoștință despre dânsul⁽¹¹⁾, sau dacă, pe neașteptate, el ar fi fost transcris⁽¹²⁾.

(6) Cpr. C. Craiova. *Dreptul* din 1899, No. 37.

(7) Soluția ar fi fost însă tot aceeași, chiar în lipsa art. 1175, dacă creditorul ipotecar ar fi îngrijit ca actul meu de vânzare să fie transcris, pentru că, prin transcriere, cumpărătorul a devenit proprietar față cu terții, deși actul nu era serios, ci numai aparent. Teoria contra-inscrisului are deci, în privința transmiterii proprietății imobiliare, o aplicare foarte restrânsă, față cu formalitatea transcrierii. De asemenea, ea a pierdut mult din însemnătatea sa în materie de transmitere de mobile corporale, față cu principiul art. 1909, căci dobândirea proprietății acestor mobile prin prescripția instantanee, face ca art. 1175 să fie aproape fără interes. Cpr. Vigié, II, 1590. Baudry II, 1226. Bufnoir, *Propriété et contrat* (Paris, 1900), p. 776 urm. Veși și nota lui Albert Tissier (profesor la facultatea din Dijon), în Sirey, 98. 1, p. 225 urm. precum și nota lui P. Deloynes (profesor la Bordeaux), în D. P. 97. 1, 505 urm.

(8) Veși *Curierul judiciar* din 1894, No. 42 și Bulet. S-a 1, 1894, p. 839. In același sens, C. București. *Dreptul* din 1893, No. 64. Cas. fr. D. P. 93. 1. 243. Sirey, 93. 1. 193. Pand. Périod. 95. 1. 102. T. Huc, VIII, 233, 235. Demolombe, XXIX, 335 urm., 345. Marcadé, V, art. 1321, No. 2. Giorgio Giorgi, *op. cit.*, I, 313. Laurent, XIX, 190. Aubry et Rau, VIII, § 756 Bis, p. 268, text și nota 19. Thiry, III, 123. Planio, II, 1251. Vigié, II, 1589. Pand. fr., *Contre-lettre*, 90. Répert. Sirey, *cod.* V^o 38, 50 urm. Demante, V, 283 bis VII. Fuzier Herman, III, 35 urm., 64.

(9) Cpr. Bonnier, 517, text și nota 1 (p. 453, ed. Larnaude). Cas. fr. D. P. 71. 1. 109. Sirey, 71. 1. 151. C. Grenoble, D. P. 1899. 2. 17.

(10) Cpr. Trib. Suceava. *Dreptul* din 1889, No. 63.

(11) Cpr. Baudry, II, 1223, în fine. Laurent, XIX, 192. Demolombe, XXIX, 347. Larombière, IV, art. 1321, No. 10. Répert. Sirey, *Contre lettre*, 61.

(12) Cpr. Cas. fr. Sirey, 98. 1. 225 (și nota lui A. Tissier). D. P. 97. 1. 505 (și nota lui P. de Loynes). De și contra-inscrisul va fi cele mai multe ori încheiat prin un act sub semnătură privată, pentru a rămânea secret și cunoscut nu-

De asemenea terții ar putea să invoace contra-inscrisul de câte ori el le-ar fi folositor. Legea nu ține, în adevăr, că actul secret nu poate produce efecte în privința celor de al treilea, ci în contra lor⁽¹³⁾. Astfel, dacă presupunem că, prin un act aparent, ți-am vândut un imobil cu 50000 lei și că contra-inscrisul dintre noi fixează prețul vânzării la 100000 lei (manoperă care are de scop fraudarea fiscoasă în privința taxei de înregistrare datorită după legea timbrului), creditorii mei vor putea cere de la cumpărător suma de 50000 lei, care constituie un supliment al prețului, dacă eu mai sunt încă creditorul acestui supliment⁽¹⁴⁾, oșebit de amenda la care autorii contra-inscrisului vor putea fi condamnați (art. 85 L. timbrului din 24 Februar 1900)⁽¹⁵⁾.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I

7 Martie 1901

Președinția D-lui Gr. Lahovari, Președ.

Alexandru Codrescu cu Paulina Calotescu, Florica Pascal și N. Pascal

Probe.—Acte.—Act original. Copia.—Obligația de a prezenta originalul.—Cui este impusă.— (Art. 29, partea VI, după dovezi, Codul Caragea).

Dotă.—Inalienabilitate.—Convenție contrară.—Stipularea dreptului de înstrăinare.— (Art. 9, 10, 23, 32 și 33, cap. XVI, partea III din Codul Caragea).

1. Obligațiunea impusă prin art. 29 de la capitolul despre dovezi, partea VI din Codul

Cour de cassation, 1re chambre

7 Mars 1901

Présidence de M. Gr. Lahovary, Présid.

Alexandre Codresco contre Pauline Calotescu, Flore Pascal et N. Pascal

Preuve.—Actes.—Acte original.—Copie.—Obligation de présenter l'original.—Quelles personnes y sont soumises.— (Art. 29, partie VI, des preuves, Code Caragea).

Dot.—Inaliénabilité.—Convention contraire.—Stipulation du droit d'aliéner.— (Art. 9, 10, 23, 32, 33, chapitre XVI, 3e partie du Code Caragea).

1. L'obligation imposée, par l'art. 29 du chapitre des preuves, VI-e partie, du Code Ca-

Caragea, ca acel ce prezintă o copie după un act, este dator să prezinte actul original, când i se va cere, nu poate să existe de cât pentru aceia cari au figurat ca părți contractante într'un act, nu însă și pentru terțiile persoane.

2. Dacă în principiu sub imperiul legiuirii Caragea ca și azi, dota este inalienabilă, însă prin nici un text de lege legiuitorul nu împiedică, în această privință, libertatea convențiilor și nu oprește pe părțile ce constituiesc zestrea de a alege regimul ce convine mai bine soților, sau de a stipula modalitățile ce le cred de cuviință, și prin urmare și dreptul de a înstrăina dota.

Caragea, à celui qui présente copie d'un acte, d'en produire l'original, toutes les fois qu'il en sera requis, ne s'applique qu'aux parties contractantes, nullement aux tiers.

2. S'il est vrai que la dot est, en principe, inaliénable dans la législation Caragea, tout comme dans celle qui nous régit actuellement, aucun texte, cependant, ne restreint la liberté des conventions, et n'interdit aux constituants de la dot de choisir le régime qui conviendrait le mieux aux époux, ou de stipuler telles modalités qu'il leur plairait et, par conséquent, aussi, le droit d'aliéner la dot.

Decisiunea 109/901.—Respins recursul făcut de Alexandru Codrescu contra decisei Curței de apel din Craiova, s. I, No. 101/98, în proces cu d-șoara Paulina Calotescu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ch. Pherekyde;

Pe d-l avocat P. Borș din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-ni avocați I. Poenaru Bordea, în combaterea motivului I de casare; și

Pe d-l avocat St. Cihoschy în combaterea celorlalte motive de casare;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare în următoarea cuprindere: «Violarea art. 35 din legea Caragea combinat cu art 1169 din Cod. civil.

«Dacă după vechea lege proba testimonială este admisibilă pentru stabilirea filiațiunei, apoi nu cu un singur martor se poate deduce dovedirea. Curtea dar violând precitatele texte de lege prin exces de putere consideră ca dovedită filiațiunea».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că, intimatele în recurs Florica Calotescu astăzi Pascal și Paulina Calotescu, au intentat proces recurentului de azi A. Codrescu, revendicând un loc viran situat în Craiova în fața spitalului Filantropia, ca rămas moștenire de la părinții lor, colonel Calotescu și soția acestuia Elena; Că tribunalul de Dolj a respins cererea făcută de Florica, pentru motiv că n'a dovedit filiațiunea sa de fiică legitimă a colonelului Calotescu și a soției sale, iar în privința Paulinei, i-a admis cererea numai în parte, găsind că reclamanta și-a dovedit dreptul numai asupra unei porțiuni din acel loc viran, în întindere de 12 stânjeni masă și a respins cererea pentru restul locului; că toate părțile

mai de părți (vezi supra, nota 3), totuși nimic nu împiedică ca el să fie transcris chiar, dacă ar fi fost încheiat prin un act sub semnătură privată, pentru că, după noua procedură civilă, și aceste acte pot fi transcrise (art. 724 bis).

(13) Cpr. C. Galatz. Dreptul din 1898, No. 5.

(14) Cpr. Baudry, II, 1227. T. Hue, VIII, 234. Planiol, II, 1252. Bufnoir, op. cit., p. 778. Thiry, III, 123. Bonnier, 519. Murlon, II, 1540. Delsol, Explic. élém. du C. Napoléon, II, p. 574. G. Giorgi, op. cit., I, 314. Laurent, XIX, 193. Marcadé, V, art. 1321, No. 4. Demolombe, XXIX, 348. Larombière, IV, art. 1321, No. 11. Plasmann, Des contre-lettres (1839), p. 31, 86 urm. Fuzier-Herman, III, art. 1321, No. 67.

(15) Curtea de casație a decis, în această privință, că tribunalele sunt în drept a prețui imobilul vândut la adevărata sa valoare, de câte ori părțile au declarat un preț prea mic spre a eluda legea timbrului. Vezi Bulet. S-a 1, 1888, p. 233.

făcând apel, Curtea de fond prin decisiunea atacată azi cu recurs, reformează în parte hotărîrea primilor judecătorești, admite pe Florica să vie și dînsa împreună cu Paulina la partea de loc compusă din 12 stîneni masă, căci partea adversă a recunoscut în instanță că Florica era și dînsa fică legitimă a colonelului Calotescu, iar, în privința întinderei locului revendicat Curtea confirmă hotărîrea tribunalului;

Considerând că este neexact în fapt că Curtea de fond s'ar fi întemeiat numai pe depunerea martorului N. Poenaru după cum se pretinde de recurent spre a constata filiațiunea intimatelor Paulina și Florica Calotescu (astă-zî Pascal), ci s'a întemeiat și pe arătările celor-l'alți martori audiați de tribunal, prin faptul că s'a însușit motivele de la prima instanță, precum și pe arătările martorilor din actul eliberat de Mitropolia din București în 1864 din care se constată existența căsătoriei părinților intimatelor și filiațiunea acestora;

Considerând că ast-fel fiind nu poate să fie vorba de violarea art. 35 din legea Caragea, combinat cu art. 1169 din Codul civil;

Asupra motivului al II-lea :

«Violarea art. 29 de la cap. despre dovezi, partea VI, Cod. Caragea.

«Partea adversă s'a servit în instanță cu o copie de pe o foaie dotală și al cărui original cerându-se de noi n'a fost în stare a-l exhiba; Atare act, constituind cel mult un început de probă, și care nu s'a completat prin alte dovezi era de natură a face inadmisibilă acțiunea. Totuși Curtea, primind ca valabil zisul act, violează precitatul art. de lege».

Considerând că obligațiunea impusă prin art. 29 de la capitolul despre dovezi, partea VI, Codul Caragea, ca acel ce prezintă o copie după un act, este dator să prezinte actul original, când i se va cere, nu poate să existe de cât pentru aceia cari au figurat ca părți contractante într'un act, nu însă și pentru terțiile persoane, cum sunt, în specie, intimele Paulina și Florica Calotescu;

Că dar și acest motiv este neîntemeiat.

Asupra motivului III de casare :

«Violarea art. 32 și 33 din Codul Caragea, combinat cu art. 9 și 10 din același Cod de la capitolul XVI, partea III :

«Dota este inalienabilă. Instrăinarea ei este limitativă.

«Adversarele nedovedind că se afla autorul lor în excepțiunile prevăzute de lege, și pentru care să fi avut cuvenita autorizare judecătorească ; totuși Curtea, admitînd ca legală zisa înstreinare violează art. 32 și 33 sus citați.

«Dacă art. 23 vizat de trib. prevede facultatea lăsată constitutorilor dotei ginerilor de a pactui un așezămînt potrivit intereselor ginerelui, cu toate acestea legiuitorul n'a înțeles că le este permis a eluda dispozițiunea prohibitivă a neinstrăinării dotei.

«În orî ce cas dota fiind proprietatea femeii și bărbatul nefiind de cât usufructuarul ei, acela nu poate face înstreinarea ei, de cât cu consimțimîntul dînsului, ceia ce în specie nu este. Decî bărbatul a înstreinat un lucru care nu era în patrimoniul său, și ca atare o asemenea vânzare, după art. 44 din legea Caragea,

devine anulabilă, mai ales că pentru imobile e inadmisibilă estimarea lor, și dacă estimare s'a făcut, nici preț nu s'a determinat».

Considerând că din combinațiunea textelor de lege citate în sus arătatul motiv de casare, rezultă că dacă în principiu, sub imperiul legiurei Caragea ca și azi, dota este inalienabilă, însă prin nici un text de lege legiuitorul nu împiedică în această privință libertatea convențiunilor și nu oprește pe părțile ce constituiesc zestrea, de a alege regimul ce convine mai bine soților sau de a stipula modalitățile ce le cred de cuviință ;

Considerând că ast-fel fiind și întru cât, în specie, Curtea de fond constată că prin actul dotal soțul dobîndea dreptul de a vinde imobilul dotal pe care l'a înstreinat autorului intimatelor, apoi cu drept cuvînt, instanțele de fond au considerat această înstreinare ca valabilă, și deci motivul urmează a se respinge ca neîntemeiat.

Asupra ultimului motiv :

«Esces de putere și violarea art. 318 din Codul de procedură civilă.

«Doamna N. Pascal, fosta domnișoara Florica Calotescu și-a văzut acțiunea sa respinsă de trib. încă de la începutul cauzei prin jurnalul No. 3650/22 Noembrie 1889. Acest jurnal fiindu-i comunicat de portărei, el a rămas în puterea lucrului judecat, cum dovedește hotărîrea trib. No. 136 din 1895 Februarie 27 dată în opozițiune. Curtea de apel dar prin esces de putere a admis ca în termen apelul numitei doamne».

Considerând că acest motiv de casare este fără interes, căci ambele surori reclamante avea un interes comun în cauză și pe cât timp este constant că una din ele, Paulina Calotescu, a putut stabili dreptul său asupra terenului revendicat, pe baza calității sale de fică legitimă și moștenitoare a defunctului său părinte colonel Calotescu și a soției acestuia Elena și pe cât dînsa are vocațiune la succesiunea acestora, apoi devine fără interes pentru recurent că numai intimata Paulina Calotescu singură, sau împreună cu sora sa Florica să fi reușit în acțiunea îndreptată contra lui, căci și într'un cas și în altul, recurentul tot se găsește evins din proprietatea terenului în litigiu ;

Considerând că ast-fel fiind și acest ultim motiv este neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Curtea de casație, secția II

21 Martie 1901

Președenția D-lui N. Mandrea, Președinte

Eleonora Valy cu Prima Societate de Credit Funciar rural

Urmărire imobiliară. — Urmărire făcută de Creditul funciar. Somațiuni de plată făcute debitorului. — Chitanțele de notificare ale acestor somațiuni. — Dacă trebuie să existe în dosar în copie sau în original. — Dacă

Cour de cassation, 2e chambre

21 Mars 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président

Eléonore Valy contre la Première société de Crédit foncier rural

Saisie immobilière. — Saisie pratiquée par le Crédit foncier. Sommations d'avoir à payer, adressées au débiteur. — Quitances de notification de ces sommations. — Si c'est l'expédition ou l'original de ces quit-

motivul formulat pe neîndeplinirea acestor formalități se poate invoca pentru prima oară în casație.—(Art. 61 din legea Creditului funciar; art. 74 din Proc. civilă).

Asemănat art. 61 din legea specială a Creditului funciar, pentru a ajunge la vânzarea unui imobil ipotecat, societatea trebuie să facă, la domiciliul ales prin actul de împrumut, o somațiune debitorului cerând plata capitalului integral, a dobânzilor și a cheltuelilor, și în cas când nu se va plăti în termen de un an de la semnificarea a două asemenea somațiuni repetate din 6 în 6 luni, societatea va prezenta la tribunalul situațiunei imobilului chitanțele notificărei acestor somațiuni, ca ast fel tribunalul să scoată în vânzare imobilul ipotecat.

Facerea unor asemenea somațiuni fiind un act esențial al urmăririi, dovada însă-și despre îndeplinirea acestei formalități trebuie să existe în original în dosarul tribunalului, nu în copie, spre a se avea în vedere atât de tribunal cât și de debitor, și neîndeplinirea acestei formalități se poate propune pentru prima oară în casație.

Ast-fel este casabilă ordonanța de adjudecare, când se constată că în dosarul tribunalului nu există chitanțele originale ale notificărei somațiunilor ci numai copiile acestor chitanțe.

Decisiunea 91/901. — Casată ordonanța de adjudecare a tribunalului Suceava cu No. 233/900, în urma recursului făcută de Eleonora Valy, cu consimțământul soțului său Anghel Valy, în proces cu Prima societate de credit funciar rural.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier N. Predescu;

tances qui doit être attaché au dossier.—Si l'on peut invoquer, pour la première fois, en Cassation, comme motif de pourvoi, l'observation de ces formalités.—(Art. 61 de la loi du Crédit foncier; art. 74 du Code de procédure civile, 68 proc. fr., 36 proc. genev.).

Avant de provoquer la mise en vente d'un immeuble hypothéqué, la société du Crédit foncier est tenue, conformément à l'art. 61 de sa loi spéciale, d'adresser au débiteur, au domicile élu par lui dans l'acte d'emprunt, une sommation d'avoir à payer le capital dû en entier, les intérêts et les frais de poursuite; faute par celui-ci d'avoir payé, dans le délai d'un an, à partir de la signification de deux pareilles sommations, répétées à six mois d'intervalle, la Société présentera, au tribunal de la situation de l'immeuble, les quittances obtenues à la suite de la notification de ces sommations, et le tribunal fixera un terme par l'adjudication de l'immeuble hypothéqué.

Cette double sommation constituant un acte essentiel de la saisie, c'est l'original même, et non la copie de la quittance prouvant l'observation de cette formalité, qui doit être attaché au dossier, afin que le tribunal et le débiteur puissent l'avoir en vue, et l'on peut se prévaloir pour la première fois, en Cassation, de l'observation de cette formalité.

Est donc susceptible d'être cassé le jugement d'adjudication, toutes les fois qu'il n'y a, au dossier, que les copies des quittances, délivrées par le débiteur, lors de la signification de ces sommations.

Pe d. avocat St. Cihosky în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d. avocat Gr. Vulturescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere și violarea art. 61 din legea Creditului, de oare-ce tribunalul a scos în vânzare și a ad-judecat imobilul de și nu i s'au prezentat chitanțele de notificări făcute debitoare, și s'a mulțumit numai cu niște copii legalisate de Credit, asupra validității cărora n'au putut face nici o verificare, pentru că semnăturile agenților ce le-ar fi dresat ereau reproduce mai toate prin cuvântul «nedescifrabil» etc. Dacă n'ar fi fost acte de procedură ci simple acte ale părților, totuși ași fi avut dreptul a cere originalele (art. 1188 C. civ.).

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului din care rezultă că după cererea primei societăți de credit funciar rural din București, tribunalul de Suceava a scos în vânzare prin licitațiune publică, parte din moșia Stolniceni din acel județ, proprietatea recurentei, pentru plata unei datorii ipotecare, în sumă de 75000 lei, moșie ce s'a adjudecat definitiv asupra Creditului, și în urma depunerii prețului, i s'a liberat ordonanța de adjudecare supusă recursului;

Considerând că după dispozițiunile art. 61 din legea specială a creditului, pentru a ajunge la vânzarea unui imobil ipotecat, societatea trebuie să facă la domiciliul ales prin actul de împrumut, o somațiune debitorului, cerând a plăti capitalul integral, dobânzile și cheltuelile, conform art. 74 din Procedura civilă, iar în cas de nu se va plăti în termen de un an de la semnificarea a două somațiuni din 6 în 6 luni, societatea va prezenta la tribunalul situațiunei imobilului chitanța de notificațiune făcută debitorului;

Considerând în specie că creditul, pentru îndeplinirea art. 61 a prezentat tribunalului copii după chitanțele de notificațiune făcute recurentei debitoare atestate de direcția acelei administrațiuni, copii în baza cărora tribunalul a dispus scoaterea în vânzare a moșiei;

Considerând că facerea unor asemenea somațiuni care precedă imediat vânzarea, fiind un act esențial al urmăririi dovada însăși despre îndeplinirea acestei formalități trebuie să existe în original în dosarul tribunalului, spre a se avea în vedere atât de tribunal, cât și de debitor;

Considerând de altmintrelea că, această dispozițiune reese clar din însăși textul art. 61 din legea creditului, care prescrie că societatea va prezenta tribunalului chitanța de notificațiune, iar nici de cum copie după acea chitanță;

Considerând că îndeplinirea formelor prevăzute de art. 61 se poate propune și la Curtea de casație în cazul când nu s'ar fi propus la tribunal neîndeplinirea acelor forme;

Considerând că în speță întru cât în dosarul urmăririi nu există originalul chitanței de notificațiune a somațiunilor debitoare, lipsa acestei formalități esen-

țiale atrage nulitatea întregii urmăririi și prin urmare motivul este întemeiat.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta celelalte mijloace de casare, Curtea, casează, etc.

Curtea de apel București
Secția I

18 Octombrie 1900

Președinția D-lui Ath. C. Kivu, Președinte
Adolf Kruc cu Iosef Kruc și
Judecătorul sindic al falimentului Iosef Kruc

Simulațiune.—Vânzare autorisată de tribunal și efectuată prin licitație publică. — Dacă poate fi considerată ca simulată.

Faliment. — Concordat. — Instrăinări și gagii făcute de falitul concordatar înainte de îndeplinirea obligațiilor concordatului.—Nulitatea lor.—Modul de a obține anularea lor.— (Art. 861 Cod. comercial).

1. O vânzare nu poate fi considerată ca simulată când a fost autorizată de tribunal și efectuată prin licitație publică.

2. Orî ce instrăinări și orî ce constituire de gagii făcute de falitul concordatar înainte de îndeplinirea tuturilor obligațiilor luate prin concordat sunt nule de drept, însă pentru ca această nulitate să fie pronunțată, ea trebuie să fie cerută și constatată de justiție, deci ea nu se poate rezolva de cât numai în urma unei acțiuni principale ce judecătorul sindic ar introduce în revendicarea lucrurilor instrăinate și în resilierea instrăinării.

Cour d'appel de Bucarest
1-e chambre

18 Octobre 1900

Présid. de M. Ath. C. Kivu, Premier-Présid
Adolphe Kruc contre Joseph Kruc et le Juge syndic de la faillite Joseph Kruc

Simulation.--Vente autorisée par le tribunal et faite aux enchères publique.—Si une telle vente peut être considérée comme simulée.

Faillite.—Concordat.—Aliénation et gage, consentis par le failli postérieurement au jugement d'homologation du concordat, mais avant l'exécution des engagements pris lors du concordat.—Nullité de ces actes.—Comment on obtient leur annulation.— (Art. 861 du Code de commerce).

1. Toute vente, autorisée par le tribunal, et pour laquelle il aura été tenu des enchères publiques, ne pourra pas être considérée comme simulée.

2. Sont nulles de plein droit toutes aliénations et constitutions de gage, consenties, par le failli, postérieurement au jugement d'homologation du concordat, mais avant l'exécution de tous les engagements, pris lors du concordat; pour que cette nullité produise ses effets, il faut, de toute nécessité, qu'elle soit constatée et prononcée par la justice, à la suite d'une demande principale, introduite par le juge-syndic, en revendication des biens aliénés et en résolution de la vente.

Deciziunea comercială No. 86/900.

S'a ascultat: d-nii avocați Cernea și Pantazi din partea apelantului Adolf Kruc în dezvoltarea motivelor de apel și d-l avocat Duca din partea intimatului Iosef Kruc și d-l judecător sindic în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut pe Adolf Kruc, contra sentinței

trib. Ilfov, secția comercială No. 2462 din 2 Octombrie 1900;

Având în vedere debaterile părților, actele prezentate precum și concluziunile scrise;

Având în vedere că din toate acestea rezultă că: la 16 Septembrie a. c., un d. judecător sindic de pe lângă tribunalul comercial, în urma unei sentințe pronunțată în ziua de 16 Septembrie (3356) și prin care se declară în stare de faliment comerciantul Iosef Kruc, merge în strada Carol No. 66 și aplică sigiliu pe toată marfa aflată într-o prăvălie ca aparținând falitului. În contra aplicării acestor sigilii la 20 Septembrie, Adolf Kruc, un frate al falitului, face opoziție la tribunal, opoziție care este respinsă prin sentința apelată No. 2462/900;

Având în vedere că motivele pe care oponentele 'și bazează opozițiunea sa, motive invocate atât la prima instanță, cât și dezvoltate azi în apel sunt: că atât marfa cât și prăvălia din str. Carol No. 66 și unde s'a aplicat sigiliu de către judecătorul sindic sunt ale sale;

Având în vedere că în sprijinul acestei afirmațiuni a sa invoacă: 1) un certificat al grefei tribunalului de comerț cu No. 22158/900 de înscrierea firmei sale ca negustor; 2) un contract de locațiunea acestei prăvălii intervenit între dînsul și proprietarul prăvăliei Marinescu Bragadiru și 3) că marfa este a sa cumpărată prin licitație publică;

Având în vedere că din contractul de locațiune cu data 4 Aprilie 1900 și care se exhibă astăzi în instanță de către oponente, rezultă în mod evident, că prăvălia din strada Carol No. 66 este închiriată de dînsul de la Marinescu Bragadiru, închiriată spre a exercita comerțul, aceasta rezultând în mod manifest și din înscrierea firmei sale la tribunal;

Având în vedere că în ce privește marfa din această prăvălie, independent de chestiunea de a se ști, dacă oponentele n'a introdus și altă marfă, dar admitînd ipotetic că singura marfă existentă în prăvălie este aceea cumpărată prin licitație publică în ziua de 29 Martie 1900, totuși această marfă nu poate fi considerată de cât ca a sa, odată ce vânzarea și cumpăratoarea acestei mărfi nu s'a efectuat, de cât prin licitație publică;

Având în vedere că obiecțiunea ce se ridică că această vânzare ar fi simulată este inadmisibilă—simulațiune nu poate să existe atunci când o vânzare este autorizată de tribunal și efectuată prin licitație publică;

Având în vedere de asemenea și obiecțiunea că de și autorizarea tribunalului există, de și vânzarea acestei mărfi este efectuată prin licitație publică, totuși însă ea este nulă, fiind făcută contra prescripțiunilor legii și în fraudă creditorilor (art. 861 Cod. com.);

Având în vedere că de și este un fapt cert că marfa ce oponentele a cumpărat la licitație publică este marfa ce Iosef Kruc, astăzi falit, a constituit-o în gaj, după ce obținuse un concordat;

Considerând și dispozițiunile art. 861 Cod. com., care în adevăr de și declară nule de drept orî-ce instrăinări și orî-ce constituțiuni de gaj, făcute înainte de îndeplinirea tuturilor obligațiilor luate prin concordat, însă ca această nulitate să fie pronunțată, ea trebuie să fie cerută și constatată de justiție, căci a o declara astăzi este a prejudicia în mod sumar și fără să existe elemente suficiente de convingere, reaua credință a oponentului atunci când cumpăratoarea unui lucru se efectuează cu autorizarea tribunalului prin licitație publică;

Având în vedere că ast-fel fiind chestiunea, ea nu se poate rezolva de cât numai în urma unei acțiuni principale ce judecătorul sindic ar introduce în revendicarea mărfii și în resilierea vânzării.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) Ath. C. Kivu, V. Bossy, I. E. Dobrescu, Em. Anastasiu, Gr. Ștefănescu.

Tribunalul județului Ilfov

Secția I

31 Octombrie 1900

Președ. D-lui Oscar Niculescu, Prim-Preș.
Ministerul Public și N. Bran
cu Ignatz Hertz

Proprietatea literară și artistică.—Respectarea și recunoașterea ei.—Drepturile proprietarului.—(Art. 19 din Constituție; art. 480 Cod civil; art. 339 Cod. penal; art. 1 din legea Presei din 13 Aprilie 1862).

Proprietatea literară și artistică.—Dacă operele de pictură și sculptură sunt supuse depozitului.—(Art. 9 din legea presei din 1862, și art. 1, 2 și 3 din regul. acestei legi).

Proprietate literară și artistică.—Contrafacere.—Elementele acestui delict.—Lipsa intenției frauduloase.—(Art. 339 din Codul penal).

1. Proprietatea de orice natură, prin urmare și proprietatea literară și artistică, este recunoscută și respectată, putând proprietarul să se bucure în mod exclusiv și absolut de lucrul său.

2. Operele de pictură și de sculptură artistice, neputând exista de cât în stare de exemplare unice nu sunt susceptibile de depozitul cerut de legea presei și de regulamentul acestei legi, și deci pictorul sau sculptorul este protegiat în afară de orice depunere prealabilă a vre-unui exemplar din opera sa, și aceasta reiese nu numai din natura operelor ci chiar din textul legii presei și a regulamentului ei, cari se ocupă numai de tipografi, autori, editori, compozitori.

3. Orice edițiune de scrieri, de compuneri musicale, de desene, de pictură, sau orice altă producțiune care se va

Tribunal d'Ilfov (Bucarest)

1-e chambre

31 Octobre 1900

Prés. de M. Oscar Nicolesco, Prem.-Prés.
Ministère Public et N. Bran
contre Ignatz Hertz

Propriété littéraire et artistique.—Existence et garantie de ce droit.—Droits du propriétaire.—(Art. 19 de la Constitution; art. 480 du Code civil; art. 339 du Code pénal; art. 1 de la loi de la Presse du 13 avril 1862; art. 11 Constitution Belge; art. 544 Code civil français; art. 425 Code penal français).

Propriété littéraire et artistique.—Si les oeuvres de peinture et de sculpture sont susceptibles d'être déposées.—(Art. 9 de la loi de la Presse de 1862 et art. 1, 2, 3, du règlement de ladite loi).

Propriété littéraire et artistique.—Contrefaçon.—Éléments constitutifs de ce délit.—Défaut d'intention frauduleuse.—(Art. 339 du Code pénal).

1. La propriété, quelle qu'en soit la nature, et, implicitement, aussi, la propriété littéraire et artistique, étant reconnue et garantie par les lois, le propriétaire a un droit exclusif et absolu de jouissance sur son bien.

2. Les oeuvres de peinture et de sculpture artistiques n'ayant d'existence propre qu'à l'état d'exemplaires uniques, ne sont pas susceptibles d'être déposées conformément à la loi et au règlement de la Presse; les droits de propriété du peintre ou du sculpteur sont donc prélevés, en dehors de tout dépôt préalable d'un exemplaire de leurs oeuvres; cette interprétation résulte, non seulement de la nature de ces oeuvres, mais aussi du texte de la loi et du règlement de la Presse, lesquels ne s'occupent que des typographes, des auteurs, éditeurs et compositeurs.

3. Toute édition d'ouvrages, de compositions musicales, de dessins, ou de toutes autres productions intellectuelles qui

fi tipărit sau gravat cu orice mijloc, fără voia autorului, se socotește contrafacere, și orice contrafacere este delict.

4. In delictul de contrafacere sunt două elemente esențiale, unul material; faptul de a edita, a tipări sau a vinde exemplare contrafăcute a unei opere literare, științifice; altul moral: intenția frauduloasă a agentului, căci legea asimilează contrafacerea cu toate delicturile în genere, și nimic nu autorisă a crede că legiuitorul a avut în vedere numai materialitatea reproducerii operelor literare sau artistice, și a lăsat la o parte intențiunea, acest element atât de important în orice delict, fără să se explice asupra unei excepțiuni așa de caracteristice.

Așa dar, nu există delict de contrafacere când lipsește intențiunea frauduloasă.

aura été tirée ou gravée, par n'importe quels moyens, et sans l'autorisation de l'auteur, est considérée comme contrefaçon et toute contrefaçon est un délit.

4. Le délit de contrefaçon comprend deux éléments essentiels: l'un matériel, c'est-à-dire le fait d'avoir édité, imprimé, ou vendu les exemplaires contrefaits d'une oeuvre littéraire, scientifique, ou artistique; l'autre, moral, c'est-à-dire l'intention frauduleuse de l'agent; la loi, assimile, en effet, la contrefaçon à tous les autres délits, et rien ne nous autorise à croire que le législateur n'a eu en vue que la reproduction matérielle des ouvrages littéraires ou artistiques, et qu'il ne s'est pas préoccupé de l'intention de l'agent,—cet élément si important en matière de délits,—sans s'être expliqué sur une dérogation aussi caractéristique.

Il en résulte qu'il n'y a pas de délit de contrefaçon lorsque l'intention frauduleuse manque.

Sentința corecțională No. 1749/900

S'aă ascultat: d-nii avocați B. Cernea, Dan, Bibera și Ghica, din partea reclamantului N. Bran, în susținerea reclamațiunei sale;

D-l Procurore în concluziuni, precum și d-nii avocați Const. Mille și M. Valerianu, din partea inculpatului Ignatz Hertz, în apărare.

Tribunalul,

Având în vedere că Ignatz Hertz este dat judecătoarei prin rechizitoriul d-lui prim-procurore al tribunalului Ilfov cu No. 1431 din 1900 pentru delictul prevăzut și penat de art. 339 și 341 Cod penal;

Având în vedere actele de instrucțiune urmate în cauză, susținerile părților și ale d-lui procurore prin rechizitoriul său;

Având în vedere că partea civilă, pictorul N. Bran, reclamă prin petiția adresată parchetului, că Ignatz Hertz, reproducând în autotipie, fără știrea și voia sa tabloul său intitulat «Peneș Curcanul» în calendarul «Lumea Ilustrată» pe anul 1900 la pagina 124, a nescotit dispozițiile art. 339 Cod pen. și în consecință cere a se deschide acțiune publică în contra lui, constituindu-se parte civilă dentru suma de 20000 lei;

Având în vedere în speță că este constant că în calendarul «Lumea Ilustrată» pe anul 1900 în editura librăriei Ignatz Hertz, inculpatul a reproduș după o fotografie tabloul «Peneș Curcanul», executat de reclamant, cu mențiunea «tabloă de Bran»;

Considerând în drept, că din combinațiunea art. 19 din Constituțiune cu art. 480 Codul civil, art. 339 Cod penal și art. 1 din legea presei din 13 Aprilie 1962, rezultă că proprietatea de orî-ce natură, prin urmare și proprietatea literară și artistică, este recunoscută și respectată, putînd proprietarul să se bucure în mod exclusiv și absolut de lucrul său ;

Considerând că, de și față cu art. 9 din legea presei de la 1862 și cu art. 1, 2 și 3 din regulamentul acestei legi, cari impun tipografilor, autorilor, editorilor, compositorilor depunerea la Biblioteca centrală din București, la biblioteca Academiei române și la biblioteca centrală din Iași, câte 3 exemplare din orî-ce carte, broșură, ziar sau orî-ce altă tipărire, se discută cestiunea de a se ști care este consecința neîndeplinirii acestor formalități asupra dreptului de proprietate literară : unii, susțin că el nu se pierde în lipsa lor, de oare-ce ele nu sunt cerute de cît pentru asigurarea probei dreptului de proprietate literară, nu se poate revendica de cît dacă s'a făcut depunerea cerută de art. 9 din legea presei, totuși, chiar în acest ultim sistem, operele de pictură și de sculptură artistice, neputînd exista de cît în stare de exemplare unice, nu sunt susceptibile de deposit și deci pictorul sau sculptorul este protegiat în afară de orî-ce depunere prealabilă, și aceasta nu numai din natura operei dar încă și din textul legii presei și a regulamentului, care se ocupă numai de tipografi, autori, editori, compositorii ;

Considerând că, după dispozițiunile art. 339 Codul penal, orî-ce edițiune de scrieri, de compuneri musicale, de desene de pictură, sau de orî-ce altă producțiune care se va fi tipărit sau gravat cu orî-ce mijloc, fără voia autorului, se socotește contrafacere și orî-ce contrafacere este delict ;

Că de aci rezultă că în contrafacere sunt două elemente esențiale : unul material, faptul de a edita, a tipări sau vinde exemplare contrafăcute a unei opere literale, științifice sau artistice ; altul moral, intențiunea frauduloasă a agentului, căci legea asimilează contrafacerea cu toate delictele în genere și nimic nu autorisă a crede că legiuitorul a avut în vedere numai materialitatea reproducerii operilor literare sau artistice și a lăsat la o parte intențiunea, acest element atît de important în orî-ce delict fără să se explice asupra unei excepțiuni așa de caracteristice ;

Avînd în vedere, că atît înaintea tribunalului, cît și la procesul-verbal dresat de d-l procuror Nicolau în ziua de 19 Ianuarie 1900, inculpatul Ignatz Hertz a declarat că într-una din zilele anului 1899, pe cînd se prepara să publice calendarul său «Lumea Ilustrată», a venit Iuliu Roșca la dînsul cu o fotografie ce reprezintă tabloul «Peneș Curcanul» al reclamantului N. Bran, zicîndu-i : «să facem bine lui Bran și să-i reproducem tabloul în fotografie», și că dînsul l-a reproduces cu credință că face reclamă pictorului ;

Avînd în vedere că din depunerea martorului Iuliu Roșca se constată că în ziua de 2 Noembrie reclamantul N. Bran a venit la dînsul la prefectura poliției Capitalei unde este șef de divizie și i-a dat o reproducere

fotografică după tabloul «Peneș Curcanul» în scop ca să se mijlocească să se reproducă această fotografie în calendarul «Lumea Ilustrată» atunci sub presă și la care colabora Iuliu Roșca ; că N. Bran a scris în josul fotografiei «Peneș Curcanul» titulară ce urma să se tipărească de desupt ; că Iuliu Roșca a transmis, spre a încuraja pe pictor, această fotografie lui Ignatz Hertz care cu multă greutate a consimțit a o reproduce, de oare-ce calendarul era complet și aceasta 'l cauză pe lîngă o nouă cheltuială și un prejudiciu prin întîrzierea aparițiunii calendarului ;

Avînd în vedere că martorul Petre Lambru declară că se afla la poliție cînd N. Bran a venit la Iuliu Roșca și a văzut că-l a remis o fotografie, că a scris în josul ei cîte-va cuvinte și a auzit pe Iuliu Roșca zicîndu-i «se va reproduce» ;

Considerând că în zadar partea civilă pretinde că depunerea lui Iuliu Roșca nu poate avea temei acesta fiind interesat în cauză în calitatea sa de prim redactor la revista «Lumea Ilustrată», căci un fapt cert este că, fotografia ce s'a reproduces în calendar a fost dată de N. Bran lui Iuliu Roșca ; or, reclamantul declară că el nu a oferit fotografiile după tabloul său de cît persoanelor cu înaltă pozițiune socială și oficiale și amicilor săi intimi, dacă ast-fel este, atunci remiterea acelei fotografii, fără să fi fost cerută, lui Iuliu Roșca, care nu era nici persoană oficială nici amic cu dînsul, pe care 'l știa că este primul redactor al revistei «Lumea Ilustrată» și care mai reproduces cu două ani mai înainte tot în această revistă un alt tablou al pictorului N. Bran ; «un cap de expresii», denotă, în mod evident, că nu a fost făcută în alt scop de cît în acela de a fi reproduasă în calendarul la care el colabora ;

Considerând că depunerile martorilor N. D. Popescu și Gh. Filip, propuși de partea civilă, nu sunt concludente în cauză, căci din ele rezultă că pictorul N. Bran a refuzat acestora acum două ani și în vara anului 1899 reproducerea tabloului «Peneș Curcanul» în calendarele întitulate «Pentru toți» și «Minervei», pe motiv că ar fi avînd intențiunea să reproducă tabloul în fotocromolitografie spre a-l vinde ; or, se poate prea bine pentru un motiv sau altul ca N. Bran să fi îngăduit lui I. Roșca ceea ce nu acordase celor d'întâi, și să fi revenit asupra unei hotărîri luate asupra unui lucru altă dată ;

Considerând că ast-fel fiind și din momentul cînd Ignatz Hertz a tipărit fotografia celui tablou în calendarul «Lumea Ilustrată» după îndemnul lui Iuliu Roșca, care 'l asigurase de voia pictorului N. Bran, și în credință că 'l face reclamă, nu rezultă intențiunea frauduloasă din partea inculpatului, și în lipsa acestui element esențial delictul neexistînd, Ignatz Hertz nu este pasibil de nici o penalitate și urmează a fi achitat. Pentru aceste motive, Tribunalul achită, etc.

(ss) Oscar N. Niculescu, Aurel D. Procopiu, M. A. Balș.